

Després del 18 de juny la història no s'ha aturat: la lluita per la independència continua

Qualsevol valoració de l'aprovació de l'Estatut a Catalunya no s'hauria de limitar als percentatges de vot del referèndum del passat 18 de juny. La batalla contra aquest Estatut (i els de les Illes i el País Valencià) cal emmarcar-la en una conjuntura d'alta mobilització nacional i social que va començar el 2002, conjuntura en què s'han produït innegablement avanços en la consciència nacional però no pas en el nivell organitzatiu.

Com era de preveure, en aquest referèndum els vots afirmatius han superat els negatius. Tenint en compte la desigualtat de forces i la manca de temps (poc més d'un mes) per intentar capgirar aquest resultat previsible, vam insistir en diferents àmbits que l'independentisme i el sobiranisme no s'havien de fixar com a objectiu fonamental guanyar aquesta batalla que estava perduda des del començament, sinó aprofitar l'oposició a l'Estatut per continuar la tasca de conscienciació entorn del dret a l'autodeterminació que ens permetés fer un salt organitzatiu més endavant.

La victòria del sí s'explica, doncs, sobretot per una desigualtat entre les forces enfrontades a hores d'ara estructural, desigualtat que només hauria pogut estar contrarestada per un moviment per l'autodeterminació ampli i ben organitzat, inexistent en aquest moment. Tot i així, el "bloc del sí" no n'ha tingut prou de vendre a través dels mitjans al seu servei (veritables armes de desinformació massiva) que aquest Estatut representava un petit avenç per a la societat catalana, sinó que ha necessitat recórrer al vot antiPP per aconseguir més adhesions. Aquest fet no només evidencia la manca d'arguments sòlids dels partidaris del sí sinó també la limitació dels avenços de la consciència política a nivell de masses, a causa sobretot de les mancances organitzatives esmentades més amunt.

Des d'una perspectiva sociopolítica, el bloc del sí ha quedat molt ben dibuixat i qualsevol independentista i sobiranista hauria de tenir-ho en compte a l'hora de dissenyar una estratègia per al futur. Aquest bloc ha estat encapçalat pels dos principals partits parlamentaris, que són els que han gestionat la majoria de les institucions autonòmiques (Generalitat, diputacions, ajuntaments) en aquests més de vint-i-cinc anys i que, per això mateix, són els més interessats a frenar qualsevol possibilitat de canvi. Aquest *establishment* polític ha comptat amb el suport de la majoria de fraccions de la burgesia autòctona que representa i de la intel·lectualitat i les elits burocràtiques autonòmiques al servei del poder, com ara la fantasmagòrica plataforma Estatut Jo Sí.

Tot i la seva victòria, els i les partidari(e)s del sí no han pogut evitar la lenta però imparable erosió del consens autonomista, sobretot si es compara la situació actual amb fa una o dues dècades. L'aparició de determinats sectors de la societat civil que han plantat cara a aquest consens era impensable fa deu anys i és una mostra feient de la reculada de l'autonomisme.

D'altra banda, una anàlisi d'aquesta conjuntura no pot obviar tampoc un altre aspecte positiu: la clarificació en l'estratègia independentista, ja que s'ha

demonstrat la impossibilitat d'una articulació federal de l'Estat espanyol, el projecte per què havia apostat (inútilment) ERC. La via reformista cap a la independència propugnada per aquesta formació és inviable i, per tant, la tan sovint blasmada via rupturista, que no vol dir immediata, ha esdevingut l'única possible per assolir aquell objectiu.

El PSOE i les diferents fraccions de la burgesia que operen al nostre país poden estar temptats de creure que la història s'aturat i que la modificació cosmètica del marc legal estatutari arreu dels Països Catalans servirà acabar (o per ajornar-les trenta anys) amb les reivindicacions nacionals i socials. Convindria que recordessin que també ho van creure durant l'anomenada transició espanyola i avui hi ha força més independentistes que aleshores. Quan d'aquí pocs anys (no caldrà esperar una generació, no cal dir-ho) les contradiccions estructurals s'aguditzin i es vegin les limitacions d'aquests estatuts, n'hi haurà força més.

No hem guanyat aquesta batalla però la lluita per la independència continua. Per això, en el nou cicle polític que comença hauria de ser un objectiu prioritari organitzar per a la lluita per l'autodeterminació les aproximadament tres-centes mil persones que amb els seus vots negatius, blancs o nuls de caire sobiranista s'han enfrontat al consens autonomista.

Països Catalans, 23 de juny de 2006